

hendes „arvelige Disposition, forværret af et altfor hidsigt Blod“, om hendes „erotiske Fantasier“, og hun maa mindes hans Svar, da hun siger, at dem har hun kvalt: „Meget rigtigt, som De har kvalt. Det er just det gale. Det har været farlige Sejre, Frøken, rent ødelæggende for en saadan Konstitution.“ (Hendes Søster, som er gift, er rask og sund). — Det staar nu klart for hende, at det „blot er for Sygdommen, hun har sparet sit herlige Legeme“. „Og medens Minderne uaffadelig trænger sig ind paa hende, vexler og bryder sig mod hverandre som Billederne i et Kaleidoskop, medens hendes vilde Fantasi, behersket af en eneste fix Idé, opsøger og løsner fra hendes Livs Kjæde hver erotisk Episode, hver underkuet og tilintetgjort Fristelse og stiller den frem som en Anklage for hendes forføjlede Liv, haaner hun nu — ved Døden sikker for Menneskenes Dom — i trodsig Fortvivlelse sin egen Fejghed, angrer hun bittert hver Mulighed, hun selv har forspildt.“

Denne Fortælling vakte ikke, hvad der havde været at ønske, en Forhandling, hvor man rolig taltes ved og mødte frem med Grunde og Beviser, men den rejste en voldsom Storm: de fire følgende Numre af „Framåt“ (21—24) indeholde ikke mindre end ni større og mindre Artikler om „Pyrrhussejre“, snart forbavsede Spørgsmaal til Redaktionen, snart haanlige Angreb paa Stella Kleve, snart en begejstret Tak til hende, saa et Par rolige Artikler, der søger at forstaa og forklare, og tilsidst en Redegjørelse saavel fra Redaktionen som fra Stella Kleve. — Men ikke blot i „Framåts“ Spalter rasede Stormen: „Gøteborgs Handelstidning“, „Gøteborgsposten“ og det andet svenske Kvindeblad „Dagny“ tog livlig Del i Striden. Det sidste omtaler i sit Oktobernummer „Pyrrhussejre“ som en Skildring, der er Udtryk for „en kvindelig Strindbergianisme, af den mest fornedrende Slags“, og tilføjer, at „en saadan moralsk Ruin som den, disse to Fremtoninger (Märta Ulfklo og Stella Kleve) vidner om, kun kan forklares af den fuldkomneste Principløshed i Forening med en tøjlesløs og derfor i højeste Grad fordærvet og vanslægtet Fantasi“. — „Dagny“ ender med at udtale som sin Overbevisning, at Gøteborg Kvindeforening, som hidtil har udgivet „Framåt“, ikke kan vedblive hermed under Tidsskriftets nuværende Ledelse uden at skade sig selv og sin Sag. — Dette Vink blev taget til Følge: Gøteborg Kvindefor-